

Meditacija pred Križem.

Zložil Ksaver Meško.

Ali se smem zgruditi v prah pred Teboj, Ti večne ljubezni in neumljivega božjega usmiljenja presveto znamenje? Ali se smem, nevreden pač, da se dotaknem z gorečim poljubom zemlje, ki si vsajen v njo, še manj vreden, da poklekнем na posvečeno to grudo; nevreden, da se Ti približa moja noga, ki je sledila tolikokrat grenkemu svetnemu veselju; nevreden, da diham v veličastni Tvoji bližini, da govorim z Njim in molim k Njemu, ki visi na Tebi v večni ljubezni in v nadzemskem trpljenju... Ali smem?

Nevreden! Vem! In vendar prihajam z zaupanjem. Zakaj Usmiljeni, ki visi na Tebi iz usmiljenja do mene, me vabi sam v nedoumni svoji dobroti.

„Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas poživim!“

Aleluja! Hvala in čast Ti, Sin božji in Davidov kraljevi Sin! Glej, slišal sem Tvojo besedo in prihajam...

O sv. Križ! Kdo se je zgrudil kdaj pred Te zaupanja poln in je bil varan v pričakovanju otroškodanega srca? Kdo je pokleknil kdaj pred Tebe v dušni žalosti tolažbe išoč in je vstal nepotolažen? Kdo se je oklenil kdaj Tebe odpuščanja proseč, a je odhajal izpred Tebe z vso težo in butaro grehov in zmot...?

O na Križa svetem lesu Trpeči, glej, nemirno je moje srce, na smrt zbegano. Zato sem se osmelil in prihajam k Tebi, miru in zavetja išoč. Glej, bolna je moja duša in trpi. Zato se zateka k Tebi, k tolažbe in miru najglobljemu, neusahljivemu viru. Glej, strah me je v svetu in sveta, njegovega hrupa in šuma. Zato se zatekam v Tvoje varstvo, v Tvoj mir.

O Ti, ki odjemlješ grehe sveta, odvzemi breme srca! O Ti, ki sušiš solze, potolaži trpečo dušo! O

Ti, ki rosiš blagoslov v izobilju na svoje otroke, blagoslovi jo, da najde mir! O Ti, vir vse dobrote in vsega usmiljenja, usmili se, usmili se!...

O Ti, za moje grehe Trpeči, ozri se milostno name, kakor si se ozrl poln usmiljenja na skrušenega sotrpina ob sveti svoji desnici! Ne daj, da bi bil kakor levi hudodelnik, sovražnik svetemu Tvojemu Križu, zaničevalec odrešilnega Tvojega trpljenja! Ne daj, da bi ne bil deležen odpuščajočega Tvojega pogleda, ne velike cene Tvoje krvi in sladkega, oživljavačega njenega zdravila. Ne daj, o zame se Pokoreči, da bi se zlili čez me potoki jeze in prokletstva, izvirajoči in kipeči zakrknjenim srcem iz tega večnega studenca vseh milosti...

Ne daj, zame Umirajoči!

Naj mi presune dušo do globočin zadnji, najmilostnejši pogled iz umirajočega Tvojega očesa! Naj mi rani srce žarni odsev iz zevajoče rane božjega Tvojega srca! Prebode mi naj srce in mi ga naj prekvasi in napolni do vrha s sočutnim usmiljenjem, s kipečo ljubeznijo in z neskončno hvalnostjo...

In ko se nagne k večeru tudi meni Veliki petek mojega življenja, mi dodeli po bridkem svojem trpljenju, po preliti predragoceni svoji krvi in po nebeškem svojem usmiljenju — ne po večni svoji pravičnosti, ker kako bi obstal pred to? — da slišim tudi jaz sladki Tvoj glas:

„Se danes boš z menoj v raji...“

— — — — —
Hozana Ti, Kralj višav, Odrešenik moj, moj Zveličar! Hozana Ti, ki prihajaš na prestolu svoje časti in svojega kraljevega veličastva, na plamtečih oblakih neba, v svetlobi večnosti, da me sprejmeš v večni svoj mir... Hozana Ti!...

